

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 49/2024-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, proti postupu Slovenskej informačnej služby spočívajúcemu v jej nečinnosti v súvislosti s nezničením výsledkov informačno-technických prostriedkov získaných na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Slovenská informačná služba nezničením výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov týkajúcich sa sťažovateľa, ktoré boli získané na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006, **p o r u š i l a** základné práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo zaručené podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. **P r i k a z u j e** Slovenskej informačnej službe, aby bezodkladne zničila výsledky použitia informačno-technických prostriedkov nachádzajúcich sa v jej dispozícii, ktoré tvoria primárny materiál a sekundárny materiál týkajúci sa sťažovateľa a ktoré boli získané na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006, a písomne o tom sťažovateľa informovala.

3. Slovenská informačná služba **je p o v i n n á** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **959,22 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) spočívajúcim v nečinnosti v súvislosti s nezničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) získaných na základe rozhodnutí krajského súdu sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 (ďalej len „súhlas 1“) a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 (ďalej len „súhlas 2“). Sťažovateľ navrhuje vo vzťahu k SIS vysloviť príkaz vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP získané na základe súhlasov v prítomnosti zákonného sudcu a doručiť mu kópiu zápisnice o zničení týchto výsledkov alebo písomnú informáciu o ich zničení v rozsahu údajov, ktoré mali byť zaznamenané v zápisnici o ich zničení, a to do 20 dní od právoplatnosti nálezú ústavného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že SIS protiprávne používala ITP na základe nezákonných (resp. nulitných) súhlasov krajského súdu v rámci operácie „[REDAKOVANÉ]“ a z tohto použitia ITP vyhotovovala primárny materiál (zvuková nahrávka a jej prepis) a sekundárne materiály (súhrny a analytické správy) zachytávajúce informácie vzťahujúce sa na sťažovateľa a [REDAKOVANÉ].

3. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou obrátil na ústavný súd a domáhal sa vyslovenia porušenia základných práv postupom krajského súdu v súvislosti s vydaním súhlasov, ako aj postupom SIS týkajúcim sa použitia ITP na základe súhlasov. Ústavný súd v tejto veci rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol uznesením sp. zn. I. ÚS 125/2012 zo 14. marca 2012 ako oneskorene podanú.

4. Ústavnú sťažnosť, ktorou sa [REDAKOVANÉ] domáhal vo vzťahu k svojej osobe identickej ochrany ako sťažovateľ, ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 97/2012 zo 6. marca 2012 prijal na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa krajského súdu, pokiaľ ide o zákonnosť postupu pri vydaní súhlasov, a vo vzťahu k zákonnosti súhlasov. V časti týkajúcej sa postupu SIS v súvislosti s použitím ITP na základe súhlasov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci, pretože jej prijatie na ďalšie konanie bránila subsidiarita právomoci ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu oprávnené poskytnúť v tomto smere [REDAKOVANÉ] súdnu ochranu. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 vyslovil porušenie základných práv [REDAKOVANÉ] konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu súhlasov, ako aj súhlasmi a oba súhlasy „týkajúce sa [REDAKOVANÉ]“ zrušil.

5. Následne uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 490/2015 zo 6. októbra 2015 boli odmietnuté ďalšie dve ústavné sťažnosti sťažovateľa, ktoré boli spojené na spoločné konanie so skutkovo i právne prepojenými ústavnými sťažnosťami [REDAKOVANÉ], pričom v prípade [REDAKOVANÉ] sa sťažnosti týkali aj ďalšieho rozhodnutia krajského súdu sp. zn. Ntt-2-D-100/2006

z 26. januára 2006 (ďalej len „súhlas 3“). Týmto sa sťažovateľ opätovne domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s (i) postupom SIS spočívajúcim vo vyhotovení a nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasov, ktoré ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 zrušil, a (ii) namietanou nečinnosťou krajského súdu pri plnení jeho súdnej právomoci zabezpečiť dohľad nad zničením výstupov z ITP získaných realizáciou súhlasov. Vo vzťahu k námietke súvisiacej s postupom SIS spočívajúcim vo vyhotovení a nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasov ústavný súd odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľa z dôvodu neprípustnosti (prekážka *rei iudicatae*). Ústavný súd následne nálezom č. k. III. ÚS 490/2015-367 z 2. februára 2016 vyslovil porušenie základných práv [REDAKOVANÉ] konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu súhlasu 3, ako aj súhlasom 3, pričom tento súhlas zrušil. Zvyšnej časti ústavnej sťažnosti ústavný súd nevyhovel.

6. Keďže ústavný súd v jednotlivých rozhodnutiach nepriznal sťažnostným návrhom plný úspech, sťažovateľ a [REDAKOVANÉ] sa prostredníctvom viacerých sťažností uchádzali o ochranu svojich práv na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

7. ESLP rozsudkom z 23. júna 2022, ktorý sa stal konečným 14. novembra 2022, o sťažnostiach sťažovateľa rozhodol tak, že došlo k porušeniu čl. 8 dohovoru z dôvodu realizácie súhlasov a uchovávanía sekundárnych materiálov z ich realizácie zo strany SIS a priznal mu spravodlivé zadostučinenie 9 750 eur. Rozsudok ESLP vychádzal z obdobných skutkových okolností a z rovnakej právnej argumentácie ako rozsudok ESLP vo veci [REDAKOVANÉ] z 20. júla 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. novembra 2021 a ktorým ESLP vyslovil porušenie práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 8 dohovoru z dôvodu realizácie súhlasov a súhlasu 3, ako aj pre uchovávanie primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 a sekundárneho materiálu z realizácie súhlasov a súhlasu 3 zo strany SIS.

8. Sťažovateľ sa po vydaní rozsudku ESLP z 20. júla 2021 obrátil na SIS 8. septembra 2021 so žiadosťou o zničení primárnych a sekundárnych výsledkov nezákonného použitia ITP. S ohľadom na skutočnosť, že SIS na žiadosť nereagovala, sťažovateľ sa ďalšími troma opakovanými žiadosťami z 18. októbra 2021, 14. decembra 2021 a napokon žiadosťou z 2. augusta 2022 (po vydaní rozsudku ESLP z 23. júna 2022) dožadoval požadovanej nápravy. Hlavným argumentom sťažovateľa bolo tvrdenie, že rozsudky ESLP sú pre štáty a jeho orgány vrátane SIS právne záväzné a priamo vykonateľné. To ostatne potvrdil aj ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 z 29. marca 2023, ktorým nebolo vyhovené ústavným sťažnostiam sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] vo veci namietanej nečinnosti krajského súdu vo vzťahu k nariadeniu alebo inému zabezpečeniu zápisničného zničení výstupov z ITP zo strany SIS.

9. Na žiadosti sťažovateľa SIS nerefletovala, rovnako tak ani na urgencie zo strany krajského súdu adresované SIS, aby si splnila povinnosť zničiť výstupy z ITP. SIS krajskému súdu poskytla informáciu týkajúcu sa zápisnice o zničení výsledku použitia ITP, z ktorej má vyplývať, že 2. augusta 2008 došlo k zničeniu záznamov z použitia ITP podľa § 7 ods. 4 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“). Zo zápisnice vyplýva, že boli zničené primárne výsledky použitia ITP v určitom rozsahu (nie všetky), ale nedošlo k zničeniu sekundárnych materiálov, ktoré boli uložené v evidenciách SIS.

10. Sťažovateľ sa 31. augusta 2021 obrátil aj na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky so žiadosťou o materiálne rešpektovanie rozsudku ESLP z 20. júla 2021. Z dôvodu nepríslušnosti generálny prokurátor Slovenskej republiky žiadosť odstúpil riaditeľovi SIS, pretože zabezpečenie zničenia nezákonne získaných záznamov, resp. iných výsledkov ITP spadá podľa jeho názoru do právomoci ich pôvodcu, teda SIS.

11. Uznesením č. k. II. ÚS 49/2024-19 zo 7. februára 2024 ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Sťažovateľ namieta, že SIS svojou nečinnosťou vo vzťahu k splneniu jej povinnosti zničiť nezákonné výstupy z použitia ITP zasahuje do označených základných práv sťažovateľa. Tento zásah pretrváva aj viac ako rok po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku ESLP z 23. júna 2022, v ktorom ESLP jasne deklaroval porušenie čl. 8 dohovoru z dôvodu realizácie súhlasov a uchovávaní materiálov zo strany SIS aj napriek tomu, že rozsudky ESLP sú pre Slovenskú republiku a jej orgány vrátane SIS právne záväzné a priamo vykonateľné. Poukazuje na skutočnosť, že od vydania nulitných súhlasov uplynulo viac ako 16 rokov, avšak SIS nevykonala žiadne právne relevantné a nevyhnutné úkony smerujúce k zničeniu výstupov z ITP, a to ani na základe žiadostí sťažovateľa a ich urgencií.

13. S poukazom na závery ústavného súdu obsiahnutých v uznesení sp. zn. IV. ÚS 577/2023, ktorým bol odmietnutý návrh sťažovateľa na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 125/2012, a v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 sťažovateľ uvádza, že vzhľadom na záväznosť rozsudku ESLP, v ktorom bola vyslovená zodpovednosť SIS za existujúci protiprávny stav, je SIS primárne povinná vysporiadať sa s vykonaním rozsudkov ESLP a zjednať tak nápravu porušenia základných práv sťažovateľa. K tomu dôjde len zničením materiálov z realizácie súhlasov s primeraným informovaním sťažovateľa o tejto skutočnosti. Podanie tejto ústavnej sťažnosti odôvodňuje sťažovateľ výslovnou inštrukciou ústavného súdu uvedenou v bode 30 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 577/2023, v ktorej ústavný súd konštatoval, že „... vzhľadom na záväznosť rozsudku ESLP pre SR z neho vyplýva SIS (ako orgánu SR) priama povinnosť zjednať nápravu porušenia navrhovateľovho základného práva podľa čl. 8 dohovoru, a to zničením materiálov z realizácie súhlasov vydaných krajským súdom s primeraným informovaním navrhovateľa o tejto skutočnosti. V prípade neplnenia uvedenej povinnosti má navrhovateľ právo obrátiť sa na ústavný súd ústavnou sťažnosťou na nečinnosť SIS pri vykonaní povinnosti, ktorá jej z rozsudku ESLP vyplýva. Pre konanie o takto podanej ústavnej sťažnosti nemôže uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012 predstavovať prekážku rozhodnutej veci...“.

14. Vzhľadom na doterajšiu absolútnu pasivitu SIS existuje dôvodná obava o splnení povinnosti SIS, akým spôsobom SIS pojem „primerane“ informovať sťažovateľa aplikuje. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že predmetná informácia by mala zahŕňať, zničenie akých konkrétnych primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP bolo zrealizované. Sťažovateľ v tomto smere poukazuje na rozhodnutia ESLP, podľa ktorých musí byť osoba dodatočne oboznámená s tým, že jej hovory boli odpočúvané (Asociácia pre európsku integráciu a ľudské práva a Ekimdjiev proti Bulharsku, sťažnosť č. 62540/00 alebo Roman Zakharov proti Rusku, sťažnosť č. 47143/06). S plnením informačnej povinnosti súvisí aj povinnosť poskytnúť sťažovateľovi zápisnicu o zničení

výstupov z ITP podľa § 7 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Z obsahu zápisnice musí jednoznačne vyplynúť, ktoré konkrétne materiály boli zničené, pričom nebude postačovať uvedenie genericky označených nosičov, pretože tieto nie sú *a priori* výstupom z ITP, ale len ich nositeľom.

15. Napokon sťažovateľ argumentuje, že pri ničení výsledkov použitia ITP má byť fyzicky prítomný zákonný sudca krajského súdu, ktorý bude môcť kontrolovať zničenie všetkých dotknutých materiálov. V tejto súvislosti sťažovateľ žiada ústavný súd, aby výslovne inštruoval SIS, pretože sa domnieva, že len konštatovanie konať bez zbytočných prietáhov nenapraví trvajúci protiprávny stav. Uvedené sťažovateľ odôvodňuje tým, že nemôže ostávať v stave právnej neistoty v situácii, kedy je nepochybné a jednoznačné, že protiprávne vyhotovené výstupy z ITP majú byť v súlade s dohovorom zničené, ale žiadny štátny orgán nebude vedieť, ako má celý proces zničenia prebehnúť. Usmernenie ústavného súdu sa má vzťahovať aj na stanovenie rozsahu informačnej povinnosti SIS, pretože z doterajšieho priebehu je jasné, že SIS nespístupňuje *de facto* nič, pričom všetky informácie označuje určitým stupňom utajenia. Za predpokladu, že ústavný súd dospeje k záveru, že právna úprava neposkytuje dostatočný podklad pre ingerenciu sudcu krajského súdu, platí, že sťažovateľ má právo na to, aby materiály boli zničené pod dohľadom nezávislého súdu. Ak ním nie je sudca krajského súdu, je to ústavný súd, ktorý má sťažovateľovi povinnosť poskytnúť dostatočné záruky splnenia predmetnej povinnosti SIS.

III.

Vyjadrenie SIS a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie SIS:

16. SIS vo svojom vyjadrení z 11. marca 2024 uviedla, že použitie ITP na základe súhlasov 1 a 2 (ako aj na základe súhlasu 3) realizovala v období od novembra 2005 do augusta 2006. Vedenie evidencie výsledkov použitia ITP a ich archiváciu upravujú na zákonnej úrovni § 7 a § 8a ods. 8 a 9 zákona o ochrane pred odpočúvaním a § 17 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“). Podrobnejšia právna úprava vedenia evidencie výsledkov použitia ITP, ich archivácie, vyradenia a zničenia vrátane interných kontrolných mechanizmov je obsiahnutá v interných predpisoch SIS, ktorých obsah je utajovanou skutočnosťou. V rámci tejto úpravy je vymedzený len úzky okruh osôb oprávnených na úkony súvisiace s použitím ITP, ako aj nakladaním s výsledkami ich použitia vrátane ich archivácie, vyradenia a zničenia. Ďalšia forma kontroly poverených osôb pri manipulácii s výsledkami použitia ITP spočíva v procese schvaľovania vykonaných úkonov riaditeľom SIS. V prípadoch upravených § 7 ods. 3 a 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním (keď má dôjsť k zničeniu výsledkov použitia ITP, pozn.) sa o zničení výsledkov použitia ITP vyhotovuje zápisnica obsahujúca všetky formálne a obsahové náležitosti ustanovené zákonom (pozri § 7 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním, pozn.), ktorá je trvalo archivovaná.

17. SIS ďalej uviedla, že k zničeniu záznamov, ktoré boli výsledkom použitia ITP na základe súhlasov 1 a 2, došlo už 2. apríla 2008, teda ešte pred začiatkom konania na ústavnom súde, v ktorom rozhodol o zrušení súhlasu 1 aj súhlasu 2. Dôvodom zničenia bolo, že vo vzťahu k týmto záznamom „*bol spravodajsko-analytickým prieskumom zistený vznik zákonnej prekážky ich ďalšieho uchovávanía*“. Záznamy boli zničené v súlade s § 7 ods. 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním, a to ešte pred ich potenciálnym uložením podľa § 17 ods. 6 zákona o SIS, pretože sa nezistili skutočnosti významné na dosiahnutie zákonom ustanoveného účelu použitia

ITP. Z uvedeného dôvodu SIS objektívne nemôže pristúpiť k zničeniu uvedených záznamov, pretože v súčasnosti už neexistujú.

18. Pokiaľ ide o takzvaný odvodený materiál, resp. sekundárne výsledky použitia ITP, SIS poukázala na § 17 ods. 6 zákona o SIS, ktorý jej neumožňuje vo vzťahu k informáciám získaným v súlade so zákonom (okrem prípadov uvedených v § 7 ods. 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním) postupovať inak ako ich uložením (spôsobom, ktorý zabráni každému okrem súdu v prístupe k nim), ak už nie sú na plnenie ustanovených úloh potrebné alebo ak je na to iný zákonný dôvod. SIS je touto zákonnou úpravou viazaná. V uvedených súvislostiach zároveň uviedla, že ustanovenia zákona o ochrane pred odpočúvaním nedefinujú ani iným spôsobom nespomínajú pojem odvodený materiál, resp. sekundárne výsledky použitia ITP. Tento pojem nie je možné subsumovať pod zákonný pojem „iný výsledok použitia informačno-technického prostriedku“, a preto sa naň nevzťahuje právny režim § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Podľa názoru SIS zákonný pojem „iný výsledok použitia informačno-technického prostriedku“ reflektuje šírku a otvorenosť legálnej definície pojmu „informačno-technický prostriedok“ a skutočnosť, že z použitia ITP nemusí vzniknúť vždy len záznam, ale prichádzajú do úvahy aj výsledky, ktoré nie je možné vymenovať ich taxatívnou enumeráciou. Tento záver sa v súlade s § 7 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním vzťahuje aj na kópiu takéhoto prvotného produktu a jeho presný a úplný prepis, ktoré vznikli v kauzálnej súvislosti s použitím ITP. Za záznam alebo iný výsledok použitia ITP nemožno podľa SIS v zmysle platnej zákonnej úpravy považovať žiadne ďalšie informácie alebo nosiče, ktoré neboli vyhotovené použitím ITP.

19. SIS napokon uviedla, že v dôsledku zničenia záznamov, teda pôvodného materiálu, resp. primárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasov 1 a 2, v súčasnosti už nie je možné stotožniť odvodený materiál, resp. sekundárne výsledky použitia ITP, a preto ich nie je ani objektívne možné zničiť. V závere svojho vyjadrenia SIS poukázala na prebiehajúce civilné konanie vedené v rámci konania o odvolaní na krajskom súde pod sp. zn. 5Co/56/2023 a ďalšie bližšie nešpecifikované konania pred všeobecnými súdmi, v ktorých sa sťažovateľ ako žalobca domáha proti Slovenskej republike, resp. SIS zničenia primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP s tým, že vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu konať vo veci navrhla, aby ústavnú sťažnosť odmietol.

III.2. Replika sťažovateľa:

20. Sťažovateľ v replike z 21. marca 2024 uvádza, že tvrdenia SIS o nemožnosti zničiť primárne a sekundárne výstupy z ITP sú nepravdivé a nerešpektujú záväzné rozhodnutia EŠLP a ústavného súdu. Sťažovateľ tvrdí, že 2. apríla 2008 bolo v zmysle zápisnice SIS zničených 46 DVD diskov bez toho, aby bolo zrejmé, čo bolo ich obsahom. Aj keby obsahom týchto DVD nosičov boli záznamy získané použitím ITP, z ničoho nie je zrejmé, že išlo o všetky záznamy v dispozícii SIS z použitia ITP na základe súhlasov 1 a 2.

21. Sama SIS vo vyjadrení uvádza, že rovnakému režimu zničenia, ktorý sa týka záznamov z použitia ITP, podlieha aj ničenie kópií týchto záznamov a ich presných a úplných prepisov. SIS však vo svojom vyjadrení netvrdí, že zničila aj kópie záznamov a presné a úplné prepisy záznamov, ktoré sama považuje za súčasť primárnych výstupov z ITP. SIS tvrdí, že zničila záznamy, zjavne teda nemohla zničiť všetky primárne výstupy z použitia ITP, nanajvýš len ich časť, a preto by mal

ústavný súd zabezpečiť, aby došlo k zničeniu všetkých primárnych výstupov z ITP vrátane kópií a presných a doslovných prepisov záznamov.

22. Primárne aj sekundárne výstupy z ITP boli získané protiprávne, čo potvrdil ústavný súd, keď nálezom sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 zrušil (s účinkami *ex tunc*) súhlasy 1 a 2, ako aj ESĽP, ktorý napr. v bode 157 rozsudku z 20. júla 2021 uviedol, že „*vady troch súhlasov stanovené Ústavným súdom z podstaty veci pošpinili používanie ITP zo strany SIS proti sťažovateľovi*“. Účelom § 17 ods. 6 zákona o SIS pritom nie je udržiavať protiprávny stav a navyše tento „obyčajný“ zákon nemožno nadradovať nad dohovor, ktorý je povinná prednostne aplikovať aj SIS, súc viazaná rozsudkom ESĽP z 20. júla 2021, v zmysle ktorého má povinnosť zničiť primárne a sekundárne výstupy z ITP, a odstrániť tak porušenie čl. 8 dohovoru, ktorý je potrebné v zmysle čl. 154c ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy aplikovať prioritne, čo potvrdil aj ústavný súd už v dvoch rozhodnutiach nadväzujúcich na rozsudky ESĽP, a to v náleze v súvisiacej veci sťažovateľa sp. zn. III. ÚS 611/2022 a v náleze sp. zn. III. ÚS 117/2023 z 12. októbra 2023, ktorým povolil obnovu konania pred ústavným súdom vo veci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vedeného pod sp. zn. III. ÚS 97/2012.

23. K tvrdeniu SIS o nemožnosti zničiť sekundárne výstupy z ITP, pretože ich nevie priradiť k primárnym výstupom, sťažovateľ uviedol, že primárne výstupy z ITP neboli zničené všetky a keby aj zničené boli, tak každý sekundárny výstup musí byť identifikovateľný tak, aby bolo zrejmé, z akého postupu SIS vzišiel a k akému použitiu ITP (akcii SIS) sa viaže.

24. Výklad pojmu primárnych a sekundárnych výstupov z ITP poskytol sám ESĽP, keď v bode 13 rozsudku z 20. júla 2021 uviedol: „*Výsledkom realizácie súhlasov 1, 2 a 3 boli primárne a sekundárne materiály. V prípade primárneho materiálu išlo o nahrávku (zvukový záznam alebo jeho prepis) a sekundárny bol materiál vytvorený na základe primárneho materiálu (zhrnutia a analytické zápisy). Takýto materiál bol alebo je v držbe SIS.*“ S týmto výkladom sa opakovane stotožnil ústavný súd v nálezoch sp. zn. III. ÚS 117/2023 a sp. zn. III. ÚS 611/2022.

25. K tvrdeniu SIS, že vecnému prejednaniu ústavnej sťažnosti bráni princíp subsidiarity s poukazom na konania pred všeobecnými súdmi, sťažovateľ uviedol, že táto otázka už bola ústavným súdom vyriešená, keďže ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Zároveň v tomto smere poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 577/2023, v ktorom sťažovateľ sám inštruoval, aby ústavnú sťažnosť podal, čím dal najavo, že ústavnú sťažnosť považuje za efektívny prostriedok nápravy.

III.3. Vyjadrenie sťažovateľa z 27. mája 2024:

26. V reakcii na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024 vo veci [REDAKOVANÉ] skutkovo a právne súvisiacej s týmto konaním, ktorým ústavný súd prikázal SIS zničiť primárny a sekundárny materiál týkajúci sa [REDAKOVANÉ], doručil 27. mája 2024 sťažovateľ ústavnému súdu vyjadrenie.

27. Sťažovateľ v ňom uvádza, že následky protiprávneho použitia ITP v rámci akcie „[REDAKOVANÉ]“, ktorá bola od počiatku protiprávna, musia byť odstránené úplne, teda nielen vo vzťahu k osobe [REDAKOVANÉ], ale aj k osobe sťažovateľa, prípadne aj ostatným osobám bez rozdielu, ktoré boli na základe už zrušených súhlasov odpočuté náhodne, podobne ako bol sťažovateľ, a to bez ohľadu na to, do koho súkromia sa v jednotlivých prípadoch týchto výstupov zasiahlo.

Len tak totiž môže dôjsť k obnoveniu stavu pred porušením, t. j. pred vydaním súhlasov s použitím ITP a následným protiprávnym použitím ITP.

28. Uvedomujúc si, že ústavný súd môže vysloviť porušenie základného práva nečinnosťou SIS pri ničení výstupov z ITP, resp. uložiť jej povinnosť pri obnove stavu pred ich porušením len v súvislosti s ochranou základného práva konkrétnej osoby sťažovateľa, mal by usmerniť SIS, aby prispela k obnove pôvodného stavu naplnením svojej zákonnej povinnosti podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorou je zničenie všetkých materiálov. Zároveň sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd uložil SIS povinnosť, aby vykonala potrebné opatrenia (napr. podľa úpravy ochrany utajovaných skutočností) na elimináciu únikov výstupov z ITP vyžiadanim si podozrivých materiálov, ktoré sú v dispozícii iných subjektov, a zabezpečiť ich zničenie, pretože SIS ako pôvodca materiálov získaných protiprávnym použitím ITP nezodpovedá len za zničenie výstupov z ITP, ktoré v dispozícii má, ale aj ktoré by v dispozícii mala mať, ak by nedošlo k ich úniku, čo sa už preukázateľne stalo.

29. Sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením ústavného súdu, že nemá dôvod spochybňovať tvrdenie SIS, že došlo k protokolárnemu zničeniu záznamov získaných na základe súhlasu 1 a súhlasu 2. Zo zápisnice o zničení záznamov z 2. apríla 2008 totiž vyplýva, že bolo zničených 46 DVD s neznámym obsahom. SIS navyše túto skutočnosť nikdy explicitne nepotvrdila, pričom je už z *modu operandi* spravodajskej služby nespochybniteľné, že aspoň nejaké úplné prepisy vzniknúť museli. Z toho podľa sťažovateľa vyplýva, že tieto prepisy a kópie alebo aspoň ich časť buď vznikli pred 2. aprílom 2008 a potom neboli podľa § 7 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním riadne zničené, alebo vznikli po tomto dátume vďaka tomu, že SIS nezničila všetky originálne záznamy (nahrávky), ako tvrdí v zápisnici z 2. apríla 2008.

30. Napokon sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby sa „neinšpiroval“, čo sa týka určenia lehoty na zničenie dotknutých materiálov riešením zvoleným v náleze č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024, ale aby určil túto lehotu ako konkrétny časový úsek (v dňoch, týždňoch, mesiacoch) tak, aby dĺžka tejto lehoty nemohla byť predmetom ďalších výkladových nejasností.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

31. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

32. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základných práv a slobôd spočíva v pretrvávajúcej nečinnosti SIS vo vzťahu k splneniu jej povinnosti zničiť primárne a sekundárne výsledky použitia ITP získané na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, ktoré boli ako nezákonné ústavným súdom zrušené.

33. Predtým, než ústavný súd pristúpi k preskúmaniu opodstatnenosti tvrdení obsiahnutých v ústavnej sťažnosti, je potrebné zvýrazniť, že judikatúra ústavného súdu prekonala vo veci sťažovateľa (podobne ako aj v skutkovo a právne súvisiacej veci [REDACTED]) určitý vývoj.

34. Ústavný súd pripomína, že je nepochybné, že sťažovateľ bol dotknutý realizáciou oboch súhlasov na použitie ITP zo strany SIS v rámci akcie „[REDAKOVANÉ]“. Zatiaľ čo zámerom súhlasu 1 bolo tajné sledovanie [REDAKOVANÉ] a stretnutí v byte, ktorý vlastnil, sťažovateľ bol odpočúvaný náhodne. Výsledkom realizácie súhlasov bol vznik primárnych materiálov (zvukový záznam alebo jeho prepis) a sekundárny materiál (zhrnutia a analytické prepisy) v držbe SIS, pričom v decembri 2011 bol na internete anonymne zverejnený textový materiál, ktorý pochádzal práve z realizácie súhlasov. Situáciu sťažovateľa zhoršujú podľa rozsudku EŠLP z 23. júna 2022 dva faktory, a to že je pravdepodobné, že bol pri realizácii príkazu zasiahnutý náhodne, pričom príslušné právne predpisy neposkytovali žiadnu ochranu osobám náhodne zasiahnutým utajeným sledovaním. Zároveň „*existuje dlhotrvajúca fundamentálna neistota, pokiaľ ide o platný právny rámec vo vzťahu k praktickému a procesnému postaveniu primárneho materiálu z realizácie dvoch súhlasov, ktorý podľa všetkého unikal*“ (bod 95 rozsudku EŠLP z 23. júna 2022).

35. Ústavné sťažnosti, ktoré sťažovateľ podal na ústavný súd v súvislosti s realizáciou súhlasov a uchovávaním materiálov získaných na ich základe, ústavný súd odmietol. Ako oneskorene podanú vyhodnotil prvú ústavnú sťažnosť, ktorú uznesením sp. zn. I. ÚS 125/2012 odmietol (pozri bod 3 tohto nálezu). Uznesením sp. zn. III. ÚS 490/2015 zo 6. októbra 2015 ústavný súd odmietol ďalšie ústavné sťažnosti sťažovateľa. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa postupu SIS v súvislosti s vyhotovením a nezničením predmetných materiálov vyhotovených na základe súhlasov argumentoval ústavný súd prekážkou veci rozhodnutej v nadväznosti na uznesenie sp. zn. I. ÚS 125/2012 a odmietol ju v tejto časti ako neprípustnú. Vo vzťahu k postupu a dohľadovej povinnosti krajského súdu voči SIS ústavný súd odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľa (aj [REDAKOVANÉ]) ako zjavne neopodstatnené, konštatujúc, že táto povinnosť vyplýva krajskému súdu priamo zo zákona, a tento je preto povinný konať *ex lege*. Primárne výsledky získané nezákonným použitím ITP bolo podľa ústavného súdu potrebné zničiť, pričom priamo zo zákona o ochrane pred odpočúvaním vyplýva povinnosť sudcu krajského súdu zabezpečiť, aby záznamy získané použitím ITP boli zničené v jeho prítomnosti. Pokiaľ ide o sekundárne výsledky použitia ITP, tie mali byť podľa ústavného súdu v zmysle § 17 ods. 6 zákona o SIS bezpečne uložené v evidenciách SIS a nepodliehali zničeniu. Týmto malo byť zabezpečené, že do práva sťažovateľa na ochranu súkromia nebude viac zasahované a nebude ich možné použiť ako dôkaz ani na iné účely.

36. Ďalej je vhodné pripomenúť, že ústavný súd v súvisiacich konaniach týkajúcich sa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (teda nie osoby sťažovateľa) zrušil súhlasy krajského súdu pre rozpor s ústavnoprávnou požiadavkou legality zásahu do základných práv alebo slobôd [REDAKOVANÉ], čím zanikol právny titul, o ktorý sa zásah do jeho práva na ochranu súkromia v danom prípade opieral. K rozhodnutiu ústavného súdu však došlo až po tom, ako SIS vo vzťahu k osobe [REDAKOVANÉ] ITP použila a na základe tohto použitia získala primárne a sekundárne výstupy, resp. príslušný materiál.

37. Od vydania nálezu sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012, ktorým ústavný súd obidva súhlasy zrušil, až do rozsudku EŠLP z 23. júna 2022 sa sťažovateľ prostredníctvom správnych aj civilných žalôb pred všeobecnými súdmi a prostredníctvom ďalších vnútroštátnych prostriedkov nápravy domáhal zničenia všetkých materiálov získaných použitím ITP bez toho, aby sa podstatou – oprávnenosťou tohto nároku vnútroštátne orgány verejnej moci zaoberali. Uvedený stav trvá prakticky až dosiaľ, a to z dôvodov nejasnej, resp. neúplnej zákonnej úpravy a spôsobu, akým k jej výkladu orgány verejnej moci vrátane všeobecných súdov pristupovali, ako to

napokon konštatoval aj EŠLP v rozsudku z 23. júna 2022, v ktorom v súvislosti s realizáciou súhlasov na použitie ITP uviedol, že „vzhľadom na nejasnosť uplatniteľných pravidiel súdnej právomoci, nedostatok postupov na vykonávanie jestvujúcich pravidiel a nedostatky v ich aplikácii - SIS pri realizácii súhlasov prakticky využila diskrečné právo rovnajúce sa jej neobmedzenej právomoci, ktoré nebolo sprevádzané opatreniami na ochranu proti svojvoľnému zásahu tak, ako je to v súlade so zásadami právneho štátu“ (bod 94). V súvislosti s ďalším uchovávaním sekundárneho materiálu získaného použitím ITP EŠLP konštatoval, že podliehalo utajeným pravidlám, ktoré aplikovala SIS bez žiadneho prvku externej kontroly, ktoré zjavne vykazovali nedostatok prístupnosti a neposkytovali žiadnu ochranu proti svojvoľnému zásahu do práva na ochranu súkromného života (bod 96 rozsudku EŠLP z 23. júna 2022).

38. Aj samotný krajský súd, ktorý je v zmysle § 4 a § 7 zákona o ochrane pred odpočúvaním oprávnený vykonávať súdnu kontrolu nad použitím ITP zo strany orgánov verejnej moci (vrátane SIS), konštatoval nedostatok svojej právomoci zabezpečiť zničenie záznamov a ďalších výstupov získaných použitím ITP vzhľadom na absenciu výslovného oprávnenia v zákonnej úprave vydať na takéto zničenie súdny príkaz a efektívne ho vynútiť. Tento záver napokon potvrdil aj ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti krajskému súdu, keď v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 uviedol: „Záznamy a výsledky použitia získané pri používaní ITP získava a následne uchováva SIS vo svojich databázach, ktorá je na to oprávnená podľa § 10 zákona o SIS. Predpokladom toho, aby súd vykonával efektívnu kontrolu (i) počas používania ITP po tom, ako vydal súhlas s ich použitím, a (ii) v prípade ich nezákonného použitia pri ich zničení, je nevyhnutná súčinnosť SIS. Bez toho, aby SIS poskytla súdu súčinnosť, súd nie je schopný vykonať efektívnu kontrolu, keďže celý proces spravodajskej činnosti týkajúci sa vyhotovovania a uchovávanía záznamov a iných výsledkov z procesu použitia ITP vykonáva výlučne SIS. V prípade protiprávneho použitia ITP je primárne SIS zodpovedná za to, aby záznamy a iné výsledky protiprávneho použitia boli zničené, keďže SIS je zodpovedná za ich zhromažďovanie a uchovávanie v jej evidenciách. Súd sa v rámci súdnej kontroly zúčastňuje len pri úkone zničenia záznamov a iných výsledkov nezákonného použitia ITP. Súd však podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním nemá oprávnenie vydať príkaz SIS na to, aby zničila nezákonné záznamy a iné výsledky. Zákon neobsahuje žiadne pravidlá upravujúce vzájomné vzťahy medzi SIS a súdom v procese zničenia nezákonných záznamov a výsledkov ich použitia. Aj z pohľadu ústavného práva je súd limitovaný rozsahom svojej právomoci (čl. 2 ods. 2 ústavy). Tento ústavný príkaz utvrdzuje záver, že súd nie je oprávnený vydať akýkoľvek akt, ktorým by SIS prikázal zničiť nezákonné záznamy a výsledky ich použitia. Z hľadiska vymedzenia postavenia súdu pri kontrole SIS v súvislosti so zničením nezákonných záznamov a iných výsledkov súd je povinný podať podnet SIS, aby začala konať. Nemá však autoritatívny prostriedok na vydanie príkazu na zničenie nezákonných záznamov a výsledkov. Napokon súd ani sám nie je oprávnený nezákonné záznamy zničiť – zákon mu takúto právomoc nezveruje, keďže záznamy podľa zákona o SIS uchováva SIS, a nie súd.“ (body 10 a 11).

39. Ústavný súd v tomto náleze uzavrel, že je to SIS, ktorá je primárne povinná vysporiadať sa s vykonaním týchto rozsudkov EŠLP tak, aby sa odstránil protiprávny stav. Uzavrel, že rozsudky EŠLP zaväzujú všetky zložky moci, ktorých úlohou je konať tak, aby bol zosúladený vnútroštátny právny stav so záväzkami podľa dohovoru, pričom v prípade EŠLP vysloveného porušenia práva sťažovateľa je touto zložkou moci SIS (porov. bod 13 citovaného nálezu).

40. Na tieto závery ústavný súd následne nadviazal v uznesení sp. zn. IV. ÚS 577/2023 (pozri bod 13 tohto nálezu). Ústavný súd v ňom opätovne poukázal na záväznosť rozsudku ESĽP pre Slovenskú republiku, z ktorého vyplýva pre SIS (ako orgánu Slovenskej republiky) povinnosť zjednať nápravu porušenia základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 8 dohovoru, a to zničením materiálov z realizácie súhlasov vydaných krajským súdom s primeraným informovaním sťažovateľa o tejto skutočnosti. Ústavný súd výslovne uviedol, že v prípade neplnenia uvedenej povinnosti zo strany SIS má sťažovateľ právo podať ústavnú sťažnosť na nečinnosť SIS (porov. bod 30 citovaného uznesenia).

41. Obdobne v bodoch 74 až 82 nálezu sp. zn. II. ÚS 141/2023 z 19. novembra 2024, ktorým nebola povolená obnova konania vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. III. ÚS 490/2015, ústavný súd zotrval na názore, že v prípade, ak obnova konania pred ústavným súdom je vylúčená, predstavuje ústavná sťažnosť na nečinnosť SIS pri vykonaní povinnosti, ktorá jej z rozsudku ESĽP vyplýva, efektívny prostriedok nápravy, prostredníctvom ktorého má sťažovateľ možnosť dosiahnuť želanú nápravu a požadovaný cieľ. Tým je zničenie nezákonne získaných materiálov použitia ITP v držbe SIS.

42. Možno teda zhrnúť, že sťažovateľ postupoval podľa inštrukcie ústavného súdu a podanie tejto ústavnej sťažnosti je reakciou na závery ústavného súdu formulované v už uvedených rozhodnutiach.

43. Ústavný súd teda pristúpil k prieskumu postupu SIS v súvislosti s požadovaným zničením výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasu 1 a 2 vo vzťahu k osobe sťažovateľa. Z dôkazov predložených sťažovateľom vyplýva, že na SIS sa obrátil spoločne s [REDAKOVANÉ] 8. septembra 2021 v nadväznosti na vydanie rozsudku ESĽP z 20. júla 2021 vo veci [REDAKOVANÉ]. V tejto veci následne 18. októbra 2021 a 14. decembra 2021 adresoval opakované žiadosti a urgencie SIS vzhľadom na skutočnosť, že SIS neučinila žiadne individuálne opatrenia potrebné na výkon rozsudku ESĽP z 20. júla 2021. V reakcii na rozsudok ESĽP z 23. júna 2022 sa sťažovateľ opakovane obrátil na SIS so žiadosťou z 2. augusta 2022, ktorou sa opätovne domáhal požadovanej nápravy, avšak bezúspešne. Všetky žiadosti a urgencie sťažovateľa ostali zo strany SIS bez akejkoľvek odozvy.

44. Pre úplnosť je potrebné dodať, že s ohľadom na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 490/2015 sa sťažovateľ spolu s [REDAKOVANÉ] opakovane obracali aj na krajský súd so žiadosťami, aby v rámci súdneho dohľadu vyplývajúceho zo zákona o ochrane pred odpočúvaním zabezpečil zničenie predmetných výsledkov použitia ITP. Postup krajského súdu preskúmal ústavný súd a uzavrel, že krajský súd konal v primeraných lehotách a v rámci jemu zákonom zverených právomocí (pozri body 14 a 15 nálezu sp. zn. III. ÚS 611/2022).

45. Z prehľadu už uvedeného je zrejmé, že SIS žiadnym spôsobom nereagovala na žiadosti ani na opakované urgencie sťažovateľa, a to ani po vydaní rozsudku ESĽP z 23. júna 2022, z ktorého jasne vyplýva, že z dôvodu realizácie súhlasu 1 a 2 a uchovávaním sekundárnych materiálov z ich realizácie zo strany SIS bol porušený čl. 8 dohovoru. SIS ako zložka moci, pre ktorú je rozsudok ESĽP priamo záväzný, sa však s touto skutočnosťou nevysporiadala a neodstránila trvajúci protiprávny stav. Napokon aj z vyjadrenia samotnej SIS možno usúdiť, že v tejto veci nevykonala žiadne relevantné úkony smerujúce k zničeniu predmetných materiálov, odôvodňujúc to jednak zničením záznamov, ktoré boli výsledkom použitia ITP na základe obidvoch súhlasov 2. apríla 2008, jednak reštriktívnym výkladom § 7 ods. 3 zákona o ochrane

pred odpočúvaním vo vzťahu k pojmu „iný výsledok použitia informačno-technického prostriedku“ (pozri body 16 až 19 tohto nálezu).

46. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že pretrvávajúca existencia primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP vo vzťahu k sťažovateľovi získaných na základe oboch súhlasov tak konštituuje stav, v rámci ktorého zásah do jeho práva na ochranu súkromia naďalej pretrváva. Vzhľadom na určitý (aj ústavnoprávny) uvedený vývoj možno nečinnosť SIS v sťažovateľovej veci s istotou datovať od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku ESLP z 23. júna 2022, teda od 14. novembra 2022.

47. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že existencia výsledkov použitia ITP vo vzťahu k dotknutej osobe nemusí vo všeobecnosti sama osebe predstavovať protiústavný stav. Ústavnosť takéhoto zásahu do práva na ochranu súkromia dotknutej osoby je potrebné posudzovať podľa požiadaviek legality, legitimacy a proporcionality (teda aplikáciou tzv. testu proporcionality zásahu do základných práv a slobôd).

48. Požiadavka legality zásahu do práva na ochranu súkromia v prípadoch utajeného sledovania zahŕňa v zmysle judikatúry ESLP aj kvalitatívne nároky na právnu úpravu, ktorá vytvára jeho právny základ a právny rámec. Tieto nároky zahŕňajú dostupnosť, konkrétnosť a určitosť takejto právnej úpravy, ktorá musí z hľadiska svojho obsahu zároveň poskytovať záruky proti svojvôli orgánov verejnej moci zasahujúcich do súkromia dotknutej osoby. Spomenuté záruky spočívajú nielen v úprave podmienok, za ktorých možno použitie ITP realizovať, ale tiež v úprave účinných prostriedkov nápravy dostupných dotknutej osobe v záujme ochrany jej práva na súkromie, ako aj v úprave podmienok uchovávanía a zničenia informácií získaných tajným odpočúvaním (pozri napr. body 115 až 117 a 151 rozsudku ESLP z 20. júla 2021).

49. Právna úprava musí taktiež umožniť dodržanie kritérií legitimacy a proporcionality zásahu do práva na súkromie. Tejto ústavnej požiadavke musí zodpovedať nielen abstraktné znenie príslušných právnych predpisov, ale aj ich výklad a aplikácia zo strany orgánov verejnej moci v individuálnych prípadoch.

50. V sťažovateľovej veci sú v uvedenom kontexte predmetom posúdenia otázky uchovania, resp. zničenia informácií získaných použitím ITP, ktoré bolo nezákonné, pričom k zisteniu tejto nezákonnosti došlo až *ex post* po vzniku výstupov predstavujúcich výsledok použitia ITP. Zo skutkových okolností prípadu a znenia právnej úpravy je zrejmé, že pre rozhodnutie o danej otázke je relevantné posúdenie vzájomného vzťahu § 17 ods. 6 zákona o SIS a § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Podľa § 17 ods. 6 zákona o SIS ak údaje uchovávané v evidenciách už nie sú na plnenie ustanovených úloh potrebné alebo ak je na to iný zákonný dôvod, je informačná služba oprávnená tieto údaje uložiť spôsobom, ktorý zabráni každému okrem súdu v prístupe k nim. Podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním ak sa informačno-technický prostriedok použil v rozpore s týmto zákonom, záznam získaný pri takom použití alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia informačno-technického prostriedku nijaký štátny orgán ani iný orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz ani uznať za dôkaz okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie. Nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok sa musí zničiť v prítomnosti zákonného sudcu príslušného na vydanie povolenia do 24 hodín od protiprávneho použitia informačno-technického prostriedku.

51. Interpretácia uvedených ustanovení rešpektujúca kritérium proporcionality ako podmienky ústavnej akceptovateľnosti zásahu do práva na súkromie musí zaistiť primeranú rovnováhu medzi účinnou ochranou tohto základného práva osoby dotknutej použitím ITP a jej právnej istoty v tomto ohľade na strane jednej a zároveň na strane druhej brať adekvátny ohľad na zabezpečenie účinnej ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov Slovenskej republiky ako legitímnych a ústavou akceptovaných hodnôt chránených okrem iného aj prostredníctvom činnosti SIS ako bezpečnostnej a spravodajskej služby Slovenskej republiky.

52. V nálezoch č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024 a č. k. III. ÚS 490/2015-434 z 21. augusta 2024 ústavný súd judikoval, že § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním je potrebné považovať vo vzťahu k § 17 ods. 6 zákona o SIS za *lex specialis*, teda osobitnú právnu úpravu, ktorá špecificky upravuje situáciu nezákonného použitia ITP (a to aj zo strany SIS) a právne dôsledky pre nakladanie s informáciami, ktoré boli nezákonným použitím ITP získané. Bolo by totiž v rozpore s princípom právneho štátu a z neho plynúcou požiadavkou právnej istoty, ako aj ústavnou požiadavkou účinnej ochrany základných práv a slobôd, ak by mala byť právna norma obsiahnutá v § 17 ods. 6 zákona o SIS interpretovaná a aplikovaná tak, že výlučne na základe voľnej úvahy SIS bez konkrétneho, dostatočne závažného a ústavou aprobovaného dôvodu umožňuje trvalé uchovávanie osobných údajov alebo údajov o súkromí dotknutých osôb, ak boli získané nezákonným spôsobom, vrátane prípadov nezákonného použitia ITP. Zákonná úprava utajeného sledovania (vrátane použitia ITP) musí dotknutým osobám okrem iného poskytnúť záruky proti svojvôli orgánov verejnej moci zasahujúcich do súkromia dotknutej osoby. Spomenuté záruky spočívajú nielen v úprave podmienok, za ktorých možno použitie ITP realizovať, ale aj v úprave účinných prostriedkov nápravy dostupných dotknutej osobe v záujme ochrany jej práva na súkromie, spôsobilých viesť za určitých okolností aj k zničeniu informácií získaných nezákonným použitím ITP (pozri body 30 a 31 nálezu č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024, body 115 a 116 rozsudku ESELP z 20. júla 2021).

53. Skutočnosť, že relatívne prísna poriadková lehota na zničenie záznamu alebo iného výsledku nezákonného použitia ITP v zmysle § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním (do 24 hodín od protiprávneho použitia ITP) nebola v konkrétnom prípade dodržaná alebo ju nemožno vzhľadom na objektívne okolnosti dodržať, nezbavuje dané ustanovenie aplikovateľnosti, resp. nespôsobuje zánik povinnosti záznam alebo iný výsledok nezákonného použitia ITP zničiť. Iný postup by prichádzal do úvahy, len ak by existovala osobitná právna úprava zakladajúca samostatný zákonný dôvod na uchovanie takéhoto záznamu alebo iného výsledku použitia ITP napriek nezákonnosti tohto použitia vo vzťahu k dotknutej osobe, sledujúc presadenie ústavných hodnôt alebo ústavou chránených záujmov, ktorých ochrana by v konkrétnom prípade prevážila nad požiadavkou ochrany súkromia dotknutej osoby formou zničenia výsledkov použitia ITP.

54. V posudzovanom prípade ústavný súd žiadnu takúto relevantnú skutočnosť nezistil. Napokon samotná SIS vo svojom vyjadrení uviedla, že záznamy získané použitím ITP na základe súhlasu 1 a 2 boli 2. apríla 2008 zničené postupom podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním, teda z dôvodu, že „*bol spravodajsko-analytickým prieskumom zistený vznik zákonnej prekážky ich ďalšieho uchovávanía*“. Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním ak sa pri použití informačno-technického prostriedku vyhotovil záznam a neskôr sa nezistili skutočnosti významné na dosiahnutie zákonom ustanoveného účelu použitia informačno-technického prostriedku, orgán štátu, ktorý záznam vyhotovil, je povinný bezodkladne záznam zničiť. Z postupu samotnej SIS

v danom prípade, v rámci ktorého mimochodom správne aplikovala § 7 ods. 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním ako *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu v § 17 ods. 6 zákona o SIS, vyplýva, že z obsahu informácií získaných použitím ITP nezistila žiaden legálny dôvod oprávňujúci ďalšie uchovávanie týchto informácií postupom, resp. v režime § 17 zákona o SIS.

55. Ústavný súd ďalej konštatuje, že nemá dôvod pochybovať o tvrdení SIS o zničení záznamov získaných použitím ITP na základe súhlasov 1 a 2 dňa 2. apríla 2008 postupom podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Uvedené tvrdenie je v súlade so zisteniami samotného ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 (k tomu pozri uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015, s. 18) V situácii, keď neexistuje dôkaz o opaku, majú pochybnosti sťažovateľa v tomto smere vyjadrené v jeho replike skôr špekulatívny charakter.

56. Povinnosť zničenia podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním sa však okrem záznamu týka aj akéhokoľvek iného výsledku nezákonného použitia ITP. Podľa názoru SIS za záznam alebo iný výsledok použitia ITP nemožno v zmysle platnej zákonnej úpravy považovať žiadne ďalšie informácie alebo nosič, ktoré neboli vyhotovené použitím ITP, a pod zákonný pojem „iný výsledok použitia informačno-technického prostriedku“ nemožno subsumovať tzv. odvodený materiál, resp. sekundárne výsledky použitia ITP.

57. Ako už uviedol ústavný súd v nálezoch č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024 a č. k. III. ÚS 490/2015-434 z 21. augusta 2024, s takto reštriktívnym výkladom § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorý SIS prezentovala, nemožno súhlasiť, keďže nezodpovedá konceptu účinných garancií proti nezákonnému zásahu do práva na ochranu súkromia dotknutej osoby a umožňuje potenciálne obchádzanie garancií, ktoré má právna úprava podmienok použitia ITP (resp. utajeného sledovania zo strany štátu vo všeobecnosti) poskytovať proti prípadnej svojvôli orgánov verejnej moci zasahujúcich do súkromia dotknutej osoby. Už v náleze sp. zn. III. ÚS 611/2022 v súvisiacej veci sťažovateľa ústavný súd poukázal na skutočnosť, že rozsudkom EŠLP z 20. júla 2021 bolo vyslovené porušenie sťažovateľovho práva zaručeného čl. 8 dohovoru nielen samotnou realizáciou súhlasov 1, 2 a 3, ale taktiež uchovávaním primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 a derivatívneho materiálu z realizácie všetkých súhlasov 1, 2 a 3, pričom § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním je potrebné vykladať z hľadiska jeho účelu a v súlade s rozsudkami EŠLP (pozri body 12 a 13 citovaného nálezu a bod 3 výrokovej časti rozsudku EŠLP z 23. júna 2022).

58. Účelom § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním je ochrana práva na súkromie dotknutej osoby pred nezákonným zásahom prostredníctvom použitia ITP. Ako už bolo uvedené, ústavnokonformný výklad tohto ustanovenia musí zaistiť primeranú rovnováhu medzi účinnou ochranou tohto základného práva osoby dotknutej použitím ITP a jej právnej istoty na strane jednej a zároveň na strane druhej brať adekvátny ohľad na zabezpečenie účinnej ochrany ústavou akceptovaných hodnôt chránených aj prostredníctvom činnosti SIS. Ochrana práva na súkromie v súlade ústavnou požiadavkou účinnej ochrany základných práv a slobôd vyžaduje takú interpretáciu zákonného pojmu „záznam alebo iný výsledok použitia informačno-technického prostriedku“ a aplikáciu § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorá vylučuje uchovávanie osobných údajov alebo údajov o súkromí dotknutých osôb, ak boli získané nezákonným použitím ITP, a to bez ohľadu na formu (elektronická, listinná) a charakter dokumentu (záznam, prepis, analytická správa, zápis alebo zhrnutie a pod.), v ktorom sú obsiahnuté. Účinná ochrana ústavných hodnôt chránených prostredníctvom činnosti SIS na druhej strane vylučuje narušenie integrity informačnej

a znalostnej databázy tejto spravodajskej služby zničením tých dokumentov alebo ich častí, ktoré neobsahujú osobné údaje alebo údaje o súkromí dotknutých osôb získané nezákonným použitím ITP.

59. Pri definovaní rozsahu zničenia dotknutých materiálov ústavný súd nemá dôvod odkloniť sa od názoru vysloveného v súvisiacich nálezoch č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024 a č. k. III. ÚS 490/2015-434 z 21. augusta 2024, kde konštatoval, že SIS má povinnosť zničiť okrem samotných dotknutých záznamov aj kópie týchto záznamov (ak boli vyhotovené) a všetky doslovné prepisy záznamov, resp. kópie týchto prepisov, ktoré sú v dispozícii SIS, ako súčasť tzv. primárneho materiálu získaného nezákonným použitím ITP. Povinnosť zničenia sa však vzťahuje aj na tzv. sekundárny materiál, ktorý má SIS v dispozícii a bol vytvorený na základe primárneho materiálu. Za sekundárny materiál je potrebné považovať analytické zápisy, správy alebo zhrnutia (materiály) vytvorené na základe primárneho materiálu, ktoré obsahujú osobné údaje sťažovateľa alebo informácie odhaľujúce jeho súkromie. Povinnosť zničenia sa, naopak, netýka materiálov alebo ich častí v dispozícii SIS obsahujúcich výlučne informácie, ktoré nie sú osobnými údajmi sťažovateľa a pre svoj čiastkový, všeobecný alebo technický charakter ani neodhaľujú súkromie sťažovateľa.

60. Zároveň si ústavný súd uvedomuje, že uvedené predstavuje prekonanie právneho názoru týkajúceho sa uloženia sekundárneho materiálu v informačných systémoch SIS vysloveného v uznesení č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015, na ktoré ústavný súd odkázal aj v meritórnom náleze v predmetnej veci č. k. III. ÚS 490/2015-367 z 2. februára 2016, no zároveň konštatuje, že rozsudkom ESLP z 20. júla 2021, na ktorý priamo nadväzoval rozsudok ESLP z 23. 6. 2022, bol tento právny názor prelomený, o čom svedčia aj nadväzujúce rozhodnutia ústavného súdu, konkrétne nálezy č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023 (vo veci súvisiacej ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti krajskému súdu), č. k. III. ÚS 117/2023-64 z 12. októbra 2023 (o povolení obnovy konania pred ústavným súdom v aktuálnej veci sťažovateľa) a napokon aj nálezy č. k. III. ÚS 97/2012-323 z 15. mája 2024 a č. k. III. ÚS 490/2015-434 z 21. augusta 2024, ktorými ústavný súd v obnovených konaniach rozhodol o porušení základných práv [REDAKOVANÉ] v súvislosti s nezničením výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasov 1, 2 a 3.

61. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že pretrvávajúcou nečinnosťou SIS spočívajúcou v nezničení výsledkov použitia ITP získaných na základe rozhodnutí krajského súdu sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006, ktoré boli následne ústavným súdom zrušené ako nezákonné, SIS porušila základné právo sťažovateľa na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života zaručené v čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny, ako aj jeho ľudské právo na rešpektovanie súkromného života zaručené čl. 8 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

62. Podľa prvej a druhej vety čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Ak porušenie týchto práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

63. V záujme účinnej a efektívnej nápravy zisteného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa ústavný súd zároveň prikázal SIS, aby vo veci konala a zničila primárny materiál

a sekundárny materiál týkajúci sa sťažovateľa získaný nezákonným použitím ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2 a písomne o tom sťažovateľa informovala (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

64. Z príkazu ústavného súdu SIS v druhom bode výrokovej časti tohto rozhodnutia zároveň vyplýva povinnosť SIS vykonať lustráciu vo svojich informačných systémoch a databázach a identifikovať primárny a sekundárny materiál vo vymedzenom rozsahu. Následne bude povinnosťou SIS informovať o čase a mieste zničenia krajský súd a umožniť prítomnosť príslušného sudcu krajského súdu pri zničení uvedeného materiálu v zmysle § 7 ods. 3 a 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním.

65. Naopak, akcentovanej požiadavke sťažovateľa prikázať SIS zničiť aj záznamy, ktoré sú v dispozícii iných subjektov (napr. iných orgánov verejnej moci), ústavný súd vyhovieť nemohol. Okrem toho, že na takéto rozhodnutie by nadväzujúca činnosť SIS nemala zákonný (ale ani ústavný) podklad, ktorý jednoznačne nemôže byť nahradený rozhodnutím ústavného súdu, išlo by *de facto* o výrok (hoc aj nepriamo) ukladajúci povinnosť iným (mimo rámca konania o ústavnej sťažnosti stojacim a aktuálne neznámym) subjektom, ktorých identifikácia a konkretizácia od nich požadovaných materiálov by v konečnom dôsledku zjavne závisela iba na úvahe SIS. Ide o neprijateľnú konštrukciu a taký výrok ústavného súdu je len ťažko (ak vôbec) vykonateľný. Imperatív sťažovateľa zničiť všetky sporné primárne a sekundárne záznamy nachádzajúce sa u iných subjektov ako SIS si tak bude vyžadovať individuálny postup v každom jednotlivom prípade v zmysle zákonných požiadaviek týkajúcich sa tej-ktorej eventuality.

66. Vzhľadom na okolnosti danej veci je zrejmé, že SIS už nemôže dodržať poriadkovú lehotu 24 hodín upravenú v § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorá začína plynúť od protiprávneho použitia ITP. Ústavný súd zároveň pripúšťa, že vzhľadom na časový odstup od použitia ITP môže byť splnenie povinnosti SIS týkajúce sa identifikácie materiálov podliehajúcich zničeniu spojené s istou mierou časovej a administratívnej náročnosti. V kontexte uvedených skutočností, prihliadajúc na § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je povinnosťou SIS postupovať pri plnení povinností vyplývajúcich z tohto rozhodnutia bez zbytočného odkladu v lehotách zodpovedajúcich objektívnej náročnosti ich realizácie.

67. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby SIS splnila uloženú povinnosť spočívajúcu v zničení príslušných materiálov v lehote do 15 dní od doručenia nálezu, resp. ako uvádza vo vyjadrení z 27. mája 2024, aby ústavný súd určil SIS lehotu na zničenie príslušných záznamov ako konkrétny časový úsek v dňoch, týždňoch, mesiacoch. Ústavný súd v tomto smere sťažovateľovi nevyhovel. Jednak považoval za spravodlivé a správne, aby SIS uloženú povinnosť splnila bez zbytočného odkladu, a jednak stanovenie takejto lehoty by mohlo z objektívnych príčin ohroziť dosiahnutie požadovaného účelu – splneniu povinnosti SIS uloženej týmto nálezom.

68. V uvedených súvislostiach ústavný súd dodáva, že neakceptoval argumentáciu SIS o nemožnosti identifikácie sekundárneho materiálu s ohľadom na zničenie záznamov, ku ktorému došlo 2. apríla 2008. Vzhľadom na zameranie a charakter činnosti SIS, ako aj jej odborné kapacity a spôsobilosti je podľa názoru ústavného súdu v silách SIS identifikovať materiál podliehajúci zničeniu prostredníctvom metaúdajov, resp. registratúrnych údajov informačných systémov SIS, prípadne v kombinácii s analýzou obsahu samotných dokumentov (v krajnom prípade aj použitím vylučovacej metódy, teda vylúčením zo zničenia dokumentov a materiálu týkajúcich sa sťažovateľa získaných iným spôsobom ako z nezákonného použitia ITP, ak by taký materiál v dispozícii SIS existoval).

69. Súčasťou príkazu ústavného súdu SIS v druhom bode výrokovej časti tohto rozhodnutia je napokon aj povinnosť SIS písomne informovať sťažovateľa o zničení primárneho materiálu a sekundárneho materiálu týkajúceho sa sťažovateľa získaného nezákonným použitím ITP na základe zrušeného súhlasu krajského súdu. Táto povinnosť nevyplýva z § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Ústavný súd ju SIS uložil na základe čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde ako súčasť opatrení na nápravu zisteného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa a obnovu stavu pred ich porušením, a to v záujme právnej istoty sťažovateľa týkajúcej sa vykonania tohto nálezu ústavného súdu.

70. Obsah uvedenej písomnej informácie musí jasne a zrozumiteľne potvrdzovať, že SIS zničila primárny materiál a sekundárny materiál týkajúci sa sťažovateľa získaný použitím ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2. Zároveň musí obsahovať údaje, kedy sa tak stalo. V prípade, ak by k zničeniu primárneho alebo sekundárneho materiálu došlo už pred týmto rozhodnutím ústavného súdu, musí byť údaj o tejto skutočnosti súčasťou písomnej informácie, ktorú je SIS povinná poskytnúť sťažovateľovi podľa bodu 2 výrokovej časti tohto nálezu.

71. V rozsahu definovanom v predchádzajúcom bode nemôže byť informácia, ktorú je SIS povinná poskytnúť sťažovateľovi podľa bodu 2 výrokovej časti tohto rozhodnutia, predmetom utajenia, keďže sa týka nápravy porušenia jeho základných práv a slobôd [§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov].

V.

Trovy konania

72. V súlade s § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal ústavný súd podľa výsledku konania sťažovateľovi aj nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom. Trovy konania sťažovateľa pozostávali z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) a jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2024 (replika k vyjadreniu SIS). Náhradu za ďalší úkon právnej služby (podanie vyjadrenia z 27. mája 2024) ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, keďže neobsahoval nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré by mu neboli známe.

73. Pri výpočte výšky náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 predstavovala v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. decembra 2023 (§ 20d vyhlášky) sumu 208,67 eur a náhrada hotových výdavkov za každý úkon právnej služby podľa § 16 ods. 3 vyhlášky predstavovala sumu 12,52 eur. V roku 2024 predstavuje v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sumu 343,25 eur a náhrada hotových výdavkov za každý úkon právnej služby podľa § 16 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 13,73 eur. Výška odmeny právneho zástupcu tak predstavovala sumu 760,58 eur a výška náhrady jeho hotových výdavkov sumu 38,77 eur, t. j. spolu išlo o sumu 799,35 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty, už uvedená suma sa v súlade s § 18 ods. 3 vyhlášky zvýšila aj o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %, t. j. o sumu 159,87 eur.

74. Celkovo tak bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania 959,22 eur. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je SIS povinná uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2025

predseda senátu